

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΥΣ ΘΗΛΥΚΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το βιβλίο του πρώτανη του αστυνομικού ρεπορτάζ με αντικείμενο τη γυναικεία εγκληματικότητα!

Το βιβλίο κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκι

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
ΓΕΝΟΥΣ
ΘΗΛΥΚΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΚΟΥΒΟΥΣΗ:

**Βασάνισε την έγκυο νύφη της,
την έδεσε με σχοινί και με τη βοήθεια
του γιου της την πέταξε ζωντανή στη
στέρνα και την έπνιξε. Αργότερα
έκλαιγαν και δήθεν έψαχναν να τη βρουν!**

συνέχεια από την προηγούμενη Τετάρτη

Η πρώτη εκτέλεση γυναίκας

Μετά την εις θάνατον καταδίκη τους, μάνα και γιος οδηγήθηκαν στις φυλακές – ο Μήτρος Γκουβούσης στις φυλακές της Κέρκυρας, και η μάνα του στις φυλακές Αβέρωφ. Σύμφωνα με τα τότε ισχύοντα, οι καταδικασθέντες σε θάνατο είχαν το δικαίωμα να υποβάλουν αίτηση χάριτος στο Συμβούλιο Χαρίτων, πράγμα που συνέστησε ο δικηγόρος τους. Η εξηνταδυάχρονη δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να υποβάλει την αίτηση, κι έτσι ο Εισαγγελέας Εφετών Ναυπλίου Γεώργιος Παπαϊωάννου κατέθεσε αυτεπαγγέλτως, ως όριζε ο νόμος, το σχετικό αίτημα, για μετατροπή της θανατικής καταδίκης σε ισόβια δεσμά. Τον Μάιο του 1960, το Συμβούλιο Χαρίτων απέρριψε παμπηφεί την αίτηση, οπότε ενημερώθηκε ο Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών και διέταξε την εκτέλεση της Γκουβούσης.

Ακολουθήθηκαν οι προβλεπόμενες διαδικασίες και τον Αύγουστο του 1960 η διευθύντρια των γυναικείων φυλακών Αβέρωφ ενημερώθηκε ότι είχε οριστεί η εκτέλεση της Γκουβούσης για το πρωί της 26ης Αυγούστου. Τη συνάντησε και συζήτησε μαζί της, χωρίς να της αποκαλύψει ότι είχε οριστεί ημερομηνία εκτέλεσης – της είπε πως εντός των ημερών θα τη μετέβαν σε άλλες φυλακές, στον Πειραιά.

Επιμερώματα της Παρασκευής, 26 Αυγούστου 1960, ήταν όλα έτοιμα

για την εκτέλεση της αποκαλούμενης κακούργας πεθεράς. Στις πέντε το πρωί, ο αρμόδιος εισαγγελέας Βέλλιος έφτασε στις γυναικείες φυλακές, και σε λίγο τον ακολούθησε ο ιερέας των φυλακών, ο οποίος ρώτησε την Γκουβούση αν ήθελε να εξομολογηθεί και να μεταλάβει των ακράντων μυστηρίων. Σε αντίθεση με τη διευθύντρια των φυλακών, εκείνος της είπε καθαρά ότι περνούσε τις τελευταίες ώρες της ζωής της. Η μελλοθάνατη έβαλε τα κλάματα και απάντησε στον ιερέα ότι ήθελε να εξομολογηθεί για να απαλλαγεί, όπως είπε, από κάτι που πίεζε την ψυχή της, και δεν την άφηνε να πουχάσει ούτε λεπτό. Πράγματι, ο ιερωμένος την εξομολόγησε, τη μετάλαβε και τη συνόδευσε μέχρι το αυτοκίνητο της Υπηρεσίας Μεταγωγών, με το οποίο θα την οδηγούσαν στον τόπο της εκτέλεσης. Την ώρα που έμπαινε στο αυτοκίνητο, ρώτησε τον επικεφαλής αξιωματικό αν θα την πήγαιναν στον Πειραιά ή κάπου αλλού. «Ναι, θα πάμε κάπου αλλού, σε εξοχικό μέρος» της απάντησε. Στο ίδιο αυτοκίνητο μπήκε και ο ιερέας, ο οποίος κάθισε δίπλα της, ενώ πίσω ακολουθούσαν άλλα αυτοκίνητα, με τον εισαγγελέα κι άλλους παράγοντες.

Σε ένα τέταρτο περίπου έφτασαν στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στους πρόποδες του Υμηπτού, όπου περίμενε ήδη το εκτελεστικό απόσπασμα, αποτελούμενο από έναν υπολοχαγό και δώδεκα στρατιώτες, με τα όπλα

τους γεμάτα. Κατέβηκαν από τα αυτοκίνητα, μπροστά ο αξιωματικός, δίπλα του η Γκουβούση και λίγο πιο πίσω ο ιερέας και οι υπόλοιποι αρμόδιοι για τη διαδικασία της εκτέλεσης. Η θανατοποινίτισσα έδειχνε ότι δεν είχε κατανοήσει ότι αυτές ήταν οι τελευταίες στιγμές της ζωής της, έτσι, όταν έφτασαν στο ύψωμα, στο επίμαχο σημείο, και ο ιερέας τη ρώτησε αν ήθελε να πει κάτι, εκείνη απάντησε όχι. Ο εισαγγελέας έδωσε τότε εντολή στον γραμματέα της εισαγγελίας να διαβάσει την απόφαση με την οποία η Γκουβούση είχε καταδικαστεί στην εσχάτη των ποινών. Εκείνος διάβασε αργά και στη συνέχεια απομακρύνθηκε για να αφήσει τη θέση του στο εκτελεστικό απόσπασμα. Η Γκουβούση ξεκίνησε να τον ακολουθεί, αλλά ο επικεφαλής του αποσπάσματος την επανέφερε στο ύψωμα και της είπε: «Μείνε εκεί. Εσύ δεν πρέπει να φύγεις από δω!». Σαν να μην είχε αντιληφθεί πού βρισκόταν και τι επρόκειτο να συμβεί, τον ρώτησε: «Γιατί να μείνω εδώ;». Ο ιερέας την πλησίασε και πάλι και της επανέλαβε ότι επρόκειτο να φύγει από αυτόν τον κόσμο, γιατί η ανθρωπινή δικαιοσύνη την είχε καταδικάσει σε θάνατο για το έγκλημα που είχε διαπράξει σε βάρος της νύφης της. Ακούγοντας αυτά τα λόγια από τον ιερέα, έσκυψε το κεφάλι της και ψιθύρισε: «Οι άνθρωποι με καταδίκασαν σε θάνατο, ας με συγχωρέσει ο Θεός για ό,τι έκανα, ώστε να βρω μιας στιγ-

μής κι εγώ πουχία». Ο ιερέας της απάντησε: «Ο Θεός, τέκνον μου, συγχωρεί τα πλάσματά του όταν μετανοούν. Σε έχει λοιπόν και εσύ συγχωρέσει αφού ποθάνης μετάνοιαν διά την πράξιν σου αυτήν». Και η Γκουβούση είπε τα τελευταία λόγια της: «Λοιπόν, ας τελειώσουμε, δέσποτά μου. Δε θέλω τίποτε άλλο από αυτόν τον κόσμο. Τελείωσα πια με αυτόν. Ό,τι είχα του τα έδωσα, τώρα θα του δώσω και τη ζωή μου». Ο επικεφαλής του αποσπάσματος τη ρώτησε αν ήθελε να της δέσουν τα μάτια, εκείνη είπε όχι, οπότε δόθηκε το παράγγελμα «πυρ» και η Σταυρούλα Γκουβούση έπεσε νεκρή από τους πυροβολισμούς των στρατιωτών. Υπάλληλοι του δήμου παρέλαβαν το πτώμα της και το μετέφεραν στο Τρίτο Νεκροταφείο της Αθήνας, όπου και ετάφη. Μια βδομάδα αργότερα, και συγκεκριμένα στις 2 Σεπτεμβρίου 1960, ώρα 5:35 το πρωί, γράφτηκε ο τραγικός επίλογος της φοβερής υπόθεσης του Λεωνιδίου, στο πεδίο βολής των Αλυκών Ποταμού στην Κέρκυρα, όπου εκτελέστηκε ο γιος της Γκουβούσης, Δημήτριος. Μάλιστα, την ίδια μέρα στο πεδίο βολής της Κέρκυρας εκτελέστηκαν και δύο άλλοι θανατοποινίτες, ο Χαρίλαος Κουστίνης από τη Δημητσάνα και ο Ιωάννης Νικολακόπουλος από την Τρυπητή Ολυμπίας. Ο πρώτος είχε καταδικαστεί για ληστεία μετά φόνου και ο δεύτερος επειδή είχε στραγγαλίσει τη γυναίκα του.

ΤΕΛΟΣ

